

## VERKLARING VAN VERHOOR VAN GETUIGE-DESKUNDIGE

**Naam:** Meya Janine Blok

**Geboortedatum:** 25 april 1958

**Geboorteplaats:** Barneveld

De getuige-deskundige heeft het volgende verklaard:

Op 7 maart werd, zoals gebruikelijk tijdens het 'koffie drinken' op het Museumplein, ruim voor de eindtijd van 16.00 uur de 'noodtoestand' afgekondigd. De reden werd nooit genoemd, het werd omgeroepen en de borden gaven dit ook aan: u dient zich te verwijderen. Het tijdstip waarop dit gebeurde werd iedere week vervroegd. Er werd al snel door politie, ME, te paard en met honden, geveegd en met water gespoten, en ik belandde met mensen op de van Baerlestraat. Het oorlogsmaterieel stond daarna enkele minuten op de kruising van van Baerlestraat en de Lairessestraat maar rukte snel in. Wij joelden uiteraard. Diverse mensen keerden terug richting plein naar een belendende bar. Daar was het best druk -het was er vaak druk zag ik tijdens de demonstraties, voor en na de demonstraties ook. Na ongeveer 30 minuten waren de meesten weer huns weegs gegaan en stonden er nog 9 mensen, zo bleek later. We waren juist aan het opbreken, stonden niet dicht op elkaar, toen we opeens zagen dat de politie met volledige inzet weer het plein aan het vegen was, in volle vaart. Wij zagen daar op dat moment geen mensen meer, maar zeker weten doe ik dat niet. Compleet verrast stonden we opeens ingesloten door tientallen ME-ers. Het was zeer dreigend, en onze vragen werden niet beantwoord. We hebben daar zeker een uur vast gestaan. Later zag ik beelden dat de werkzaamheden in de bar ook binnen zijn verstoord door de politie. Na dat uur verscheen er een grote arrestantenbus. Eén voor één werden we naar de bus gebracht. Ik zat op een bank en toen ik aan de beurt was en wilde gaan staan waren ze me voor en begonnen mij mee te sleuren. Ik protesteerde en de andere gevangenen ook: 'hé, stop daarmee, ze werkt gewoon mee!' maar het moest per se met geweld. Mijn arm werd flink gedraaid achter mij gehouden en er werd hard in mijn pols geknepen (ik heb een trauma aan die pols) en ik liet blijken dat ze me pijn deden. Ik werd uitgelachen. In een klein hokje kon ik net mijn rugtas afdoen en wat mensen bellen. We werden naar het cellencomplex in de Bijlmer vervoerd. De escorte door politiemotoren was overweldigend.

Daar aangekomen werden we buiten in een rij opgesteld tegenover een flinke politiemacht. De onderofficier stelde zich voor en vertelde dat we waren opgepakt omdat we de coronaregels hadden overtreden. Ik stak meteen mijn hand op en vroeg: welke coronaregel? De anderhalve meter, was het antwoord. Ik zei: ik heb jullie geen foto's zien maken. Ik was de enige die weigerde haar ID (ik was de enige vrouw) te laten zien. Ze zochten in hun systemen, en vonden mijn rijbewijs, mij is niet gevraagd om te bevestigen dat ik de eigenaar van dat rijbewijs was. 'We doen het ermee, is goed genoeg', hoorde ik de onderofficier zeggen. Er kwam een board met een smoezelig papier erop geklemd voorbij waarop iedereen een verklaring diende af te leggen. Iedereen kon dus de verklaring van de ander zien. Ik heb mondeling verklaard: no comment. Daarna mocht iedereen gaan, behalve ik 'omdat ik geen ID bij me had; er moest nog onderzoek worden gedaan'. De onderofficier probeerde wat social talk terwijl ik moest wachten: ze waren langs mijn huis gereden op weg naar het cellencomplex, ik zei dat ik deze draai in zijn houding ongepast vond.

Begin april kreeg ik een boete toegestuurd wegens 'het niet kunnen aanreiken van een ID'. Een soort kassabon van het CJIB, geen proces verbaal, geen ondertekening. Ik heb besloten om niet te reageren, niet eens bezwaar te maken, het is te idioot voor woorden. Ik geef er, eventueel, de voorkeur aan voor te komen en de rechter te woord te staan. Ik zie daar niet tegenop.

De betalingstermijn is inmiddels verstreken, ik heb nog geen aanmaning ontvangen.

Een week later, 14 maart, had ik zojuist mijn maatje gevonden op het Museumplein en had zich de uitgever van Gezond Verstand bij ons gevoegd, inmiddels ook een bekende, omdat ik voor het blad een artikel schreef. Het was kort na 14.00 uur. Er was heel veel politie tussen de demonstranten en wij besloten daar uit de buurt te blijven, want mijn maatje en ik waren beide de week ervoor opgepakt. Het lukte niet goed, en twee agenten leken ons te volgen. Ze stonden opeens heel dichtbij en zeiden: 'hé, anderhalve meter afstand houden!' Ik vraag dan altijd waarom dat moet, en zei meteen: 'u doet dat zelf ook niet'. Het standaard antwoord is dan: 'daarover ga ik niet met u in discussie!' Wij vertelden dat wij juist demonstreerden tegen die anderhalve meter en dat er blijkbaar niemand corona kreeg na deze demo's. Eén agent kwam zeer dichtbij mij, ik liep achteruit en zei: 'kijk u doet het zelf ook niet'. Meteen daarop werd ik ruw beet gepakt en werden mijn handen geboeid op mijn rug. Ik ben zo hard beetgepakt dat ik de plek van de bloeduitstorting nog steeds pijnlijk is. Ik schreeuwde het uit van de pijn. De boeien om mijn polsen leverde ook weer veel pijn op. Ik ben naar een busje afgevoerd, aan de rand van het plein. Daar heb ik lang gezeten, in de vrieskou. Toen ik geboeid voor de bus stond moest ik een hoge opstap nemen. Ik aarzelde en werd meteen geduwd. 'Dit lukt mij niet zonder mijn handen', zei ik. De boeien zijn toen los gemaakt.

Ik ben weer afgevoerd naar het cellencomplex ZO. Buiten werd ik gefouilleerd, er stond veel politie om mij heen. Mij werd verteld dat het strafbaar was dat ik geen ID bij me had. Ik zei: 'om dat te moeten tonen dien ik verdacht te worden van een strafbaar feit, mag ik weten waar ik van verdacht word?' Het antwoord van de onderofficier: 'ik ben hier de baas'. Het ging er rommelig aan toe, er stonden 8 tot 10 agenten om mij heen, en men treuzelde, het ging nergens over en ik stond zonder jas aan in de vrieskou. Toen ze eindelijk klaar waren, en ze mij gingen opsluiten, moest ik een mondkapje op. In de cel, vroeg ik? Ik weigerde, en weer begon men aan mij te trekken. Ik zei: "ik heb een ontheffing," en wilde die uit mijn portemonnee pakken, maar dat mocht niet. Ze vonden hem in mijn rugtas en ik kreeg toegebeten: 'nou daar heeft u dan wel geluk mee'. Toen ik zei, dat ik als mantelzorger die avond een maaltijd moest verzorgen voor een oude dame, werd ik snel afgekapt: 'dan had u maar niet moeten gaan demonstreren.' Ik ben in een cel opgesloten: 'wij moeten een onderzoek doen, en als u nog meer commentaar heeft dan heb ik de macht u 6 uur op te sluiten', voegde de onderofficier toe, die niet zijn naam noemde. In de drie uur dat ze mij opsloten, kwamen ze me nogmaals vertellen dat ze met een onderzoek bezig waren, door het luikje van de celdeur. Het zou nog wel even duren, werd er gemeld. Toen ik via intercom vroeg of ik iemand kon bellen, zei men: we kunnen een advocaat voor u bellen, u heeft geen rechten. De stem was zeer agressief. Ik vreesde dat het nog langer zou gaan duren en voelde een blaasontsteking opkomen; geen advocaat voor mij. Mijn telefoon, die met mijn andere spullen aan de deurkruk buiten hing, rinkelde onophoudelijk. Na ongeveer 2,5 uur kwam men, weer door het luikje vragen, of ik een verklaring wilde afleggen. Dat wilde ik niet.

Na ruim drie uur werd ik vrij gelaten. Ik heb geen boete ontvangen.

Proefondervindelijk staat nu vast dat het negeren van de anderhalve meter niet beboet kan worden. Het vaststellen van het overtreden van die regel lijkt me ook heel lastig, dan moet je met een meetlint eerst het strafbare feit vaststellen. En is 1 seconde 'geen afstand houden' strafbaar, of twee, of drie?

Op mij komt dit over als pure intimidatie. Jou wordt te verstaan gegeven dat je geen rechten meer hebt en overgeleverd bent aan de grillen, lees agressie, van de politie en ME. Vragen stellen wordt afgestraft; meewerken is de beste optie, en het decreet van Rutte volgen: gewoon je bek houden; hij maakt 'gewoon' wat niet 'gewoon' is.

Aangifte doen in Amsterdam is zinloos. Dat is al jaren zo. Als ze al bereid zijn om iets op papier te zetten, dan mag je het vaak, vóór ondertekening niet meer corrigeren. Vervolgens ontvang je, vaak al

de volgende dag, een brief van de politie dat ze er niets mee gaan doen. De politie zit dus al jaren op de stoel van het OM en de rechter.

Helaas heeft de intimidatie van de handhavers wel degelijk effect op veel mensen; ze komen niet meer demonstreren. Het afschrikwekkende effect en de leugens over het gedrag van de demonstranten in de media, dat dit geweld zou uitlokken, is dus geslaagd, voor een deel. Velen met mij laten zich de mond niet snoeren en wij zullen ons blijven uitspreken tegen het fascistische regime dat ons in hun Nieuwe Wereld Orde wil dwingen.

Ik laat aan jullie om met deze verklaringen iets te doen. Ik vind dat dit onnodige geweld en de vrijheidsberoving, de opgelopen schade(ik heb wel degelijk een blaasontsteking opgelopen en heb nog steeds veel pijn aan mijn pols)aangifte waardig zijn. Maar ik weet ook dat er nu niets mee gebeurt. In Amsterdam, waar ik woon, is het mij niet mogelijk gemaakt van alle geweld tegen mij en mijn dochter in de afgelopen jaren aangifte te doen.

Ik stel nu mijn verhaal op schrift en hoop dat er een tijd komt dat er wel weer recht wordt gedaan aan de burgers van Nederland, en recht wordt gesproken. Naar mijn bescheiden mening is Rutte de sleutel tot een opening daartoe.

Hij bewaakt de zieke sado-pedo- dossiers van Demmink, van van Dissel, het koninklijk huis en al hun medeplegers, waaronder veel rechters, presidenten van rechtbanken: allemaal vriendjes van elkaar.

Leiderdorp  
1 mei 2021

Voorgelezen en ondertekend,

.....

Meija Blok

.....

Drs. Pieter Kuit